

Erdélyi kirándulás határtalanul

A 7. A osztály szeptember 3-tól 8-ig a Határtalanul program keretében Erdélybe utazhatott, ahol a diákok a csodálatos tájak mellett betekintheztek az ott élő emberek hétköznapijaiba is. Arról, hogy ott miként töltötték el a rendelkezésükre álló hat napot két tanuló, Olajos Tamara és Kopasz Bence felejthetetlen körúti beszámolójából megtudhatjuk.

Vasárnap:

Elindultunk kb. 03 óra 30 perckor és megkezdttük utunkat Erdély felé. Az első megálló Nagyszalonta volt, ahol megnéztük Arany János szülőhelyét és a Csonka-tornyot.

Az író szülőháza gyönyörű volt, mert láttunk régi tárgyakat, képeket és nem utolsó sorban János házának berendezését. A Csonka-torony nagyon vicces volt, mert Zoli bácsi próbált mindenkit megszólítani és ebből lettek eléggé furcsa válaszok is. Kolozsvárról megtudtunk sok mindent, főleg Mátyás királyról meg az időkapszuláról. Láttuk a 150 évig épült templomot, aminek megismertük a legendáját is. Megkoszorúztunk egy szobrot a Szent Mihály-templomnál. A szállásra kb. 21 óra körül érkeztünk meg, ahol meglepődve tapasztaltuk, hogy az eső és vihar miatt „elment az áram” és villany nélkül maradtunk. A szállásról gyönyörű kilátás nyílt a hegyekre. A szobák két és három ágyasak voltak, külön fürdőszobával.

Hétfő:

Ezen és az összes többi napon is korán reggel keltünk. Miután megreggeliztünk, buszra szálltunk, és egészen Farkaslakáig meg sem álltunk. Itt legelőször Tamási Áron sírjánál álltunk meg. A sírra a saját idézete volt felírva: TÖRZSÉBEN SZÉKELY VOLT, FIA HUNNIÁNAK, HŰSÉGES SZOLGÁJA

BOMLOTT SZÁZADÁNAK. Tamási Áron azt szerette volna, ha a két tölgy között lenne eltemetve. Ez a kérése teljesült. A két tölgy mára hatalmasra nőtt. A sír előtt egy igen nagy sziklából faragott szobor állt, melybe főbb regényeinek főszereplői voltak faragva. A sír mellett, pedig egy Trianon emlékmű áll, tizennégy kopjafával. Miután megcsodáltuk az emlékművet tovább indultunk. Széleseben elszáguultunk magához Tamási Áron szülőházához. Itt Tamási Áron unokaöccsével, Mátyás bácsival beszélhettünk.

A ház mellett egy csűr is állt, melyben nagyon finom szénaillat volt. Farkaslaka után Korondra mentünk, ahol a csapat kettéoszlott. Én az első csoportban voltam, tehát először a kirakodó vásárt néztem meg. Itt nagyon sok kézzel készített termék volt. Főleg agyagból készült termékek voltak kaphatók. Miután kivásároltuk magunkat, elmentünk taplászni. Ez nagyon érdekes volt számomra. Táskák, sapkák, egerek és egyéb más tárgyak készülnek a taplógombából. A taplászás első lépése, az anyagbeszerzés. A taplógombának kétféle fajtája van. Az egyik megmunkálható, a másik pedig nem. Nagyon nehéz ezeket a gombákat beszerezni, de ha szerencsével járunk, akkor nagyon szép tárgyakat lehet belőle készíteni. Megvan a gomba, akkor először is a külső részét kell eltávolítani. Ezután a megmaradt részt ki kell nyújtani. Ha kinyújtottuk, akkor különböző mintákat lehet belőle kivágni. Miután sok élménnyel gazdagodtunk útnak indultunk. A következő megálló, a parajdi sóbánya volt, ahol nagyon jó volt a levegő. Egy kalandpark is volt építve a bányában. Itt kaptunk egy kis időt arra, hogy körülnézhesünk önállóan. A sóbánya után elmentünk Orbán Balázs sírjához, ahol nagyon sok székelykaput láthattunk. Itt készítettünk néhány fényképet és hazamentünk. A szálláson nagyon fáradt volt mindenki. Hamar elaludtunk, és vége lett a napnak.

Kedd:

Legelőször a Sűgő-barlangot néztük meg, ahol természetes lépcsőkön és gyökereken járkáltunk. Mire a célhoz értünk, mindenki nagyon elfáradt. A barlang csodálatos volt és meglepő módon – nagyon csúszott. Lefelé már könnyebb volt az utunk. A következő hely a Gyilkos-tó volt, ahol kacsákat is láttunk. A tóból fenyőfák álltak ki, melyek egy részét a víz döntötte ki. A látvány csodálatos volt. Aznap utolsó állomásuk egy Gyermekotthon volt, ahol megnézhattük azt is, hogyan élnek ott a gyerekek.

Megismertem egy kislányt, aki nagyon kedves és aranyos volt. Az itthon gyűjtött adományt és ajándékot örömmel fogadták, nekünk pedig átmelegítette a lelkünket az Ő örömük. Sajnos nem sok időt tölthettünk ott, mindenki szívesen maradt volna még. A szállásra visszaérve megint jót beszélgettünk és nevettünk Virággal és Aiséval.

Szerda:

Ezen a napon hamar megreggeliztünk, és buszra szálltunk, hogy megnézzük a Szent Anna tavat. Mikor odaértünk, hatalmas nagy köd volt, akkora, hogy alig lehetett valamit látni, de szerencsénkre hamar feloszlott, és megláttuk a tavat. A tó mellett állt egy kis kápolna, melyről azt tartják, ha beledobtál aprópénzt, akkor hamarosan újra láthatod.

A tónál ehettünk igazi székely kürtöskalácsot is. Mikor indultunk volna a buszhoz a vadász eldobott egy petárdát, hogy egy közelgő medvét elriasszon. Nagyon megijedtünk, de szerencsére nem történt semmi bajunk. A Szent Anna-tó után, a Mohosi-lápot tekintettük meg. Ide a csoportnak csak egy része ment. Nagyon érdekes volt. Szó szoros értelmében vízen jártunk. Nagyon sok szép növényt láttunk, amelyek még a jégkorszakból maradtak fenn. Meglepő volt, hogy a vízfelszín nagyon kicsi, mégis húsz méter mély. A láp után Nyergestetőre mentünk, ahol nagyon sok kopjafa állt. A csatában meghalt hősöket temette el az ellenség itt, ugyanis olyan hősiesen védték hazájukat, hogy ezt a tiszteletet az ellenségtől is kiérdemelték.

Csütörtök:

Miután megreggeliztünk, a fogadó elé beálltak a szekerek, melyekkel elindultunk a még mindig működő vízimalom felé. Megnéztük ott a zsindelekészítést. Nagyon érdekes volt látni a régi tárgyakat és azok használatát. Mindenkit megmosolyogtatott a kecske és a birka különös barátsága. Utunkat a Csorgókő vízesés felé vettük, amely mindenkit lenyűgözött. Ugyanezt a szép látványt láttuk minden nap a fogadóban lévő tányérjainkon is. Rengeteg szép fotó és szelfi készült itt. A szekeret – ahol lehetett – Aisa irányította. Egy kicsit

hosszabb kocsikázás után megálltunk és tábortüzet raktunk. Survival-osat is játszottunk, ami mindenkinek nagyon tetszett, ráadásul még jobban összekovácsolta a csapatot.

Sajnos hamar vége lett a pihenőnek és tovább indultunk egy kilátó felé, amely 3 szintből állt. A legfelső szintről csodálatos volt a kilátás, csak nagyon fújta a szél. A lovak eközben kitartóan vártak ránk, biztosan nem ez volt az első útjuk arrafelé. A visszavezető úton végig felszabadultan énekeltünk, nagyon hangulatos volt. Nekem ez a nap tetszett legjobban az erdélyi utunk során.

Péntek:

Ez volt a kirándulásunk utolsó napja. Ezen a napon is reggelivel kezdtünk, csak annyiban tért el a többitől, hogy a cuccainkat összepakoltuk és elhagytuk a szállást. Először Petőfi Sándor körtefáját néztük meg, ahol az utolsó versét írta. Ebben a versbe jóslatszerűen írta meg halálát. A körtefa után a Hunyad várba mentünk, ahol különváltunk. Egyedül fedezhettük fel a termeket, tornyokat. Nagyon szép volt minden. Lenyűgöző volt a vár építészeti stílusa is. A termekben kiállítások is voltak, melyek segítségével megtudtuk, hogy az uralkodók akkor mit viseltek és miket használtak.

Végül már a határ előtt egy picivel megálltunk az Aradi vértanúk sírjánál, ahol gyertyát gyújtottunk. A határon viszonylag gyorsan átgurultunk és hazafelé tartottunk. Mikor hazaértünk mindenki elbúcsúzott és vége lett a kirándulásnak. Szerintem tanulságos és izgalmas volt a kirándulás. Sok szép tájat láthattunk Székelyföldön, a tudásunk is gyarapodott és kicsit megismerhettük a Székelyek mindennapjait is.